

IRENE ADLER

SHERLOCK LUPIN I JO

EL CASTELL de GEL

Estrella Polar

Irene Adler

El castell de gel

Il·lustracions de
Iacopo Bruno

Estrella Polar

Una història d'Alessandro Gatti
Extreta de la correspondència d'Irene Adler

Projecte de Pierdomenico Baccalario
Il·lustrador: Iacopo Bruno

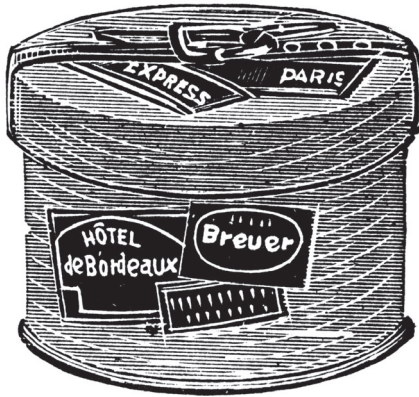
Títol original: *Il Castello di Ghiaccio*
Traducció: Maria Dolors Ventós Navés

© 2013 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Itàlia
© de les característiques d'aquesta edició: 2012, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
International rights ©Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milà, Itàlia
foreignrights@atlantyca.it / www.atlantyca.com

Primera edició: octubre del 2014
ISBN: 978-84-9057-566-6
Dipòsit legal: B. 20.493-2014
Fotocomposició: Aura Digit
Impressió: Liberdúplex

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

EL VEL CAIGUT

El tren es va aturar al bell mig de la vall. A la part de fora de la finestra, el sol de la tarda acariciava els boscos d'avets aclofats al pendent de les muntanyes. Tot semblava immòbil i serè, com en un paisatge penjat al saló d'una aristòcrata anciana.

El contrast entre aquell paisatge i el meu estat d'ànim em va arrencar un breu sospir dels llavis. Ja

devia fer una estona que estàvem aturats, però no me'n vaig adonar fins a aquell moment, potser perquè em van desvetllar unes veus que ressonaven a la vall.

—Hi deu haver una vaca a la via... o qualsevol altre petit incident d'aquesta mena —em va explicar l'Horaci Nelson, el nostre fidel majordom, amb un somriure tot just dibuixat—. No crec que triguem gaire a marxar.

Vaig mirar per la finestra, però no vaig veure cap ramat pasturant. En canvi, sí que em va semblar entreveure alguna cosa, poc més que una ombra esmunyidissa en la verdor lluent del prat, que de seguida va desaparèixer entre els avets. Però jo, distreta en mil i un pensaments, no en vaig fer cas. Haurien de passar molts dies abans que m'adonés que aquell episodi tan insignificant havia estat el primer indici d'un gran misteri. El més dens i complicat amb què m'havia topat mai.

És clar que jo, en aquelles circumstàncies, no ho podia sospitar ni remotament, per això em vaig limitar a assentir, dedicant un somriure pàl·lid a l'Horaci.

Llavors em vaig posar a reflexionar sobre el canvi de comportament que havia advertit en el senyor Nelson respecte a mi durant les últimes setmanes. Semblava

que hagués fet unes quantes passes enrere i hagués tornat a la discreta cortesia que m’havia mostrat fins pocs mesos abans. Potser era la seva manera de fer-me entendre que comprenia el trastorn que bullia en la meva ment i que, dins de les seves possibilitats, tenia la intenció de deixar-me en pau.

Però, en aquells dies, per a mi, la pau era un concepte llunyà, inabastable. Com podia trobar la pau una persona a qui el destí havia provocat un daltabaix tan gran en la seva vida i, de sobte, tot allò que semblava sòlid i segur se li havia esmicolat entre els dits?

Havia succeït poques setmanes abans, mentre era a París. Acabava de posar fi a una sinistra aventura en què ens havíem vist implicats els meus grans amics, en Sherlock i l’Arseni, i jo, i que havíem resolt corrent tota mena de perills. Va ser llavors que el destí va decidir imposar un gir brusc a la meva vida. Vaig tornar a trobar-me amb una senyora de rostre bell i ulls profunds, amb qui ja havia coincidit diverses vegades, sempre de manera fugaç i una mica misteriosa, però aquesta vegada es va asseure a parlar amb mi i, finalment, em va revelar el seu (el nostre!) secret: es deia Alexandra Sofia von Klemnitz i era la meva autèntica mare.

Moltes vegades, al llarg dels anys, he provat de rememorar les hores que van seguir a aquella revelació, per mirar de comprendre, si més no en el record, els sentiments que vaig experimentar. Però, cada vegada que la meva memòria prova de reviure aquells moments, tot es desenfoca i no puc evitar tornar-me a sentir trasbalsada pel mateix aiguabarreig confús d'impressions i estats d'ànim. Recordo, per exemple, que vaig tenir la sensació de trobar-me enmig d'un somni molt estrany, en què res del que em passava era real. I també recordo haver pensat llargament en el que sentia pels Adler: per molt que me'ls estimés, sobretot el pare, oi que sempre havia tingut la inexplicable sensació de no formar part de la família? Ben cert. Però assabentar-me que no es tractava de la fantasia impalpable d'una adolescent inquieta, sinó d'un fet amb tot el pes i la duresa de la realitat m'havia causat una gran consternació!

I també recordo uns altres pensaments que mirava d'allunyar, però que tornaven contínuament per colpir-me com si fossin punyalades: per quin motiu m'havia abandonat aquella dona d'aspecte tan amable? Què l'havia empès a separar-se de mi, la seva filla?

I els Adler? Com havien pogut viure tant de temps nodrint aquella mentida? Com s’havien pogut prestar amb tanta dedicació, dia rere dia, a aquella posada en escena? Qui era el meu pare? Qui era la meva família?

Potser és aquest el sentiment que recordo amb més nitidesa: la intransigència de l’adolescent que era en aquell temps, delerosa d’obtenir totes les respostes, i de seguida, per posar fi a l’insuportable festival de mentides en què s’havia transformat la meva vida. I aquest és el record més dolorós. Perquè l’odi i el menyspreu que aquells dies brollaven del meu ànim ferit no van perdonar ni tan sols persones com en Leopold Adler, que no es mereixia cap retret, perquè havia pres aquella decisió impulsat per la seva bondat innata.

Però el cor d’una adolescent és impetuós i considera que tot allò que no serveix per apaivagar la seva set de veritat són enganys o mentides vils.

Immersa en aquest estat d’ànim tempestuós, viatjava entre els majestuosos perfils dels Alps suïssos, en direcció a Davos, on m’havia de trobar amb l’Alexandra Sofia von Klemnitz, una desconeguda a qui —amb esforç— hauria d’aprendre a anomenar «mare».

Evidentment, aquella trobada havia estat decidida de comú acord amb els Adler. Malgrat la meva insistència, els meus pares adoptius es van obstinar a no donar-me cap aclariment sobre les circumstàncies de la meva adopció. «Una mare té el dret, més ben dit, l'obligació de donar aquestes explicacions a la seva filla, mirant-la als ulls», em va dir la senyora Adler, amb els músculs de la cara tensos per contenir les llàgrimes. «Per tant, t'hauràs d'esperar fins que puguis parlar amb la senyora Von Klemnitz».

Aquell moment ja era imminent i, quan em vaig abocar per la finestra, vaig reconèixer un edifici majestuós i elegant que s'elevava al vessant de la muntanya. L'havia vist en una postal que havia arribat pocs dies abans a casa meva: era el Belvédère, l'hotel on m'havia de reunir amb la meva mare, la senyora Von Klemnitz. Lentament, el tren es va tornar a posar en marxa i la locomotora va fer un xiulet agut que, aquesta vegada, a diferència del que sempre havia sentit, ja de ben petita, no em va proporcionar cap alegria.

Quan per fi vam arribar a la petita estació de Davos-Platz, l'Horaci va agafar el nostre equipatge i, movent-se àgilment per la placeta de davant de l'estació,

abarrotada de vehicles, va trobar un carruatge per a nosaltres. Vam recórrer un trajecte breu, pel pendent que porta a Davos-Dorf, la part alta del poble, i ens vam aturar davant l'hotel Belvédère. Dos mossos amb lliurea es van precipitar al carruatge per agafar el nostre equipatge.

El senyor Nelson em va oferir un braç per ajudar-me a baixar del carruatge i, quan vam arribar davant la blanca escalinata de l'hotel, es va aturar un instant per contemplar el seu entorn. Era aquella hora del dia en què la tarda es comença a endolcir i es prepara per prendre els colors de la posta, i l'àmplia vall coberta d'avets encara semblava més serena i majestuosa.

—Oi que és meravellós, senyoreta Irene? —em va preguntar l'Horaci, i als seus ullassos foscos hi vaig veure una autèntica admiració per l'espectacle que ens oferien aquelles muntanyes.

—Sí que ho és, estimat Horaci —li vaig respondre, mentre jo també enfonsava la mirada en la verdor dels boscos, que ara estava pintada amb tot de matisos daurats.

Però aquella resposta la va dictar més la cortesia que no pas la sinceritat. Tot i la bellesa que emanava

aquell paisatge, el meu cor i la meva ment estaven en una altra banda.

Al vestíbul de l'hotel hi havia unes portes finestra grandioses que el feien molt lluminós, mentre que els colors suaus de la tapisseria i els cortinatges li donaven un aspecte elegant però gens ostentós. El conserge del Belvédère ens va acollir amb un munt de reverències i l'afectació típica dels qui treballen en un hotel de luxe. Ens van assignar dues habitacions contigües, i, en un francès molt graciós, ens van assegurar que gaudiríem d'una magnífica vista sobre la vall.

L'Horaci i jo vam pujar les escales en silenci, seguits dels mossos que ens portaven les maletes. Abans d'entrar a les nostres habitacions, ens vam intercanviar l'enèsim somriure. Em va fer l'efecte que el senyor Nelson em volia dir alguna cosa, com si volgués trencar aquella cortesia una mica freda que feia dies que ens acompanyava. Però l'Horaci va canviar d'idea i va fer una cosa ben estrofolària: fer picar els talons, com un vell militar, i, després de fer una inclinació, se'm va acomiadar.

—L'esperaré a les vuit al menjador, senyoreta Irene. Tant de bo que l'aire de muntanya li faci venir gana, com a mi!

—Tant de bo, Horaci —li vaig respondre.

I vaig entrar a la meva habitació.

Només m’hi vaig quedar uns instants. El primer que se’m va ocórrer, ximpleta de mi, va ser tornar a baixar a la recepció de l’hotel per preguntar si tenia correspondència. Tot i que feia pocs minuts que havia arribat, tenia l’esperança de trobar cartes adreçades a mi. Pocs dies abans de partir cap a Davos, en una d’aquelles tardes en què la ràbia i la frustració eren més intenses, vaig escriure dues cartes, l’una a en Sherlock i l’altra a l’Arseni. Unes cartes que em vaig penedir d’haver enviat poc després d’entregar-les a l’Horaci perquè les portés a l’estafeta de correus. En aquelles cartes, sense embuts, demanava als meus amics que no em deixessin sola en aquell moment tan difícil i que fessin els possibles per reunir-se amb mi a Davos, un poble dels Alps suïssos, on faria estada a partir del 16 de juny.

Avui dia encara les recordo, aquelles dues cartes, gairebé paraula per paraula. Aquell munt de paraules excitades i confuses eren unes extravagants peticions d’ajuda, tot i que, en realitat, no havia sabut explicar a en Sherlock ni a l’Arseni en què em podien ajudar. Ni tampoc jo mateixa, en el fons, no ho sabia.

Durant un instant, abans d'assumir la seva expressió implacablement amable, el conserge no va poder dissimular una expressió de sorpresa.

—Doncs... no, senyoreta, no ens ha arribat correspondència adreçada a vostè. Em sap molt de greu...

De sobte, mirant el rostre d'aquell senyor madur vestit amb lliurea, vaig sentir que em naixia al pit un desig que feia temps que no sentia: el de posar-me a riure. Com que no m'havia estès en explicacions sobre la situació, sinó que, simplement, li havia preguntat si havia arribat correu per a mi, aquell pobre home es devia creure que estava ben boja. I, la veritat, aquell pensament no em disgustava gens: feia un cert temps que estava en guerra amb tot el món i podia ser que una llavor de bogeria hagués arrelat en la meva ment.

Mentre em distreia amb aquella idea tan rara, vaig fer cap a la gran terrassa que hi havia en un costat del vestíbul. Així que em vaig trobar entre les estàtues de marbre i les tauletes cobertes amb tovalles de lli blanc, amb la vall alpina que s'obria més enllà de la balustrada, vaig tornar a sentir la curiosa sensació de trobar-me enmig d'un somni. Una estranya fantasia en què totes les coses que abans em resultaven familiars

ara semblaven transfigurades i noves. ¿De debò que era jo, la Irene Adler, aquella adolescent que tenia la mirada perduda en les muntanyes, la que esperava trobar-se amb una mare que no coneixia, confiant que, finalment, sabia els secrets que havien marcat el seu naixement i tota la seva vida?

—No en tinc cap dubte, bonica... —va dir una veu de dona al meu costat, com si volgués contestar les preguntes que em bullien dins el cap.

Em vaig tombar, sobresaltada.

—...Les muntanyes són terriblement avorrides, però de vegades són un espectacle esplèndid!